

Het Land der Verhalen

~Er was eens een wereld, ver hier vandaan, waar naast alle sprookjesfiguren ook de minder bekende personages bestaan. Maar dat zij vergeten werden, door oud en door jong, dat is de reden dat de Inktaap begon ~

‘Dames en heren, eenhoorns en muizen,’ begint de kabouter zijn speech. Ondanks zijn kleine gestalte, is zijn stem luid en krachtig en bereikt dan ook moeiteloos alle hoeken van de grote zaal waar het publiek zich heeft verzameld.

‘Vandaag is de dag aangebroken, de dag waar we allemaal op gewacht hebben! Vandaag is de dag dat de Inktaap gaat beginnen!’ Gejuich barst los – de Inktaap, hét evenement van het jaar – en neemt pas weer af wanneer de kabouter na een paar momenten om stilte seint.

‘Zoals weinigen van jullie ontgaan zal zijn, gaat het slecht met onze wereld, slechter dan ooit tevoren.’ Hij laat een stilte vallen waarin iedereen om zich heen kijkt, en ook zijn blik ontgaat de bijna-doorzichtige personages niet. In de laatste jaren is het aantal verdwenen karakters schrikbarend snel toegenomen, en dat het er nu weer zo voor staat, toont alleen maar dat het aantal de komende tijd niet zal afnemen. Er zijn zelfs complete rijken aan het verdwijnen.

‘Ja, het Land der Verhalen lijdt onder een tekort aan lezers, en hierom zijn de Inkt-apen met een idee gekomen om de Inktaap dit jaar iets anders in te richten. Aan hen geef ik nu het woord.’

‘Dank u wel, kabouter P.’ Zegt de eerste aap, nadat ze alle vier op het podium zijn geklommen. ‘Dit jaar zal de Inktaap niet alleen in onze wereld, maar ook op andere planeten plaatsvinden. Op deze manier hopen wij dat een aantal van onze bijna-vergeten naasten een nieuw leven ingeblazen krijgen.’ Dan neemt de volgende aap het woord:

‘Onze afgezanten op onder andere Xantar, Nivipilla en de Aarde hebben dit al kunnen regelen en we hopen dat we in de komende paar dagen bericht krijgen van onze andere Inkt-apen elders in het stelsel.’

‘De boeken die jullie over jezelf geschreven hebben,’ zo gaat de derde verder, ‘zullen dus niet alleen in het Land der Verhalen, maar ook op deze andere planeten worden gepubliceerd, onder een pseudoniem natuurlijk. Vervolgens zullen ze meedoen aan een zogenaamde wedstrijd, in de hoop dat ze op deze manier meer gelezen worden. Zorg dus dat jullie verhalen zodanig hervormt zijn dat ze deze keer wél gewaardeerd worden door de lezers. Alleen op deze manier kunnen jullie je eigen ondergang tegengaan.’

‘De Inktaap op de Aarde begint volgende week al, dus voor deze wedstrijd hebben wij Henk, Pallas en Ewout uitgekozen. Zij hebben dit het hardst nodig.’ Nadat de vierde aap deze woorden heeft gesproken, draait iedereen zich om de genoemde personages te bekijken. Ondanks dat ze al bijna helemaal doorzichtig zijn, is het duidelijk dat ze rood aanlopen van schaamte. Nou, Henk en Pallas dan: Ewout blijft onveranderlijk voor zich uit staren, emotioneel lijkt het wel.

‘Ook willen wij graag dat jullie elk een van de andere boeken lezen en een brief schrijven naar de schrijver hiervan met wat positieve en negatieve punten,’ gaat de aap verder, ‘zodat deze in de definitieve versie nog aangepast kunnen worden. We willen natuurlijk dat al jullie werken zo goed mogelijk zijn, voordat ze naar de Aarde gestuurd worden. Pallas, jij mag Ewout van feedback voorzien, Ewout Henk en Henk Pallas. We zien er naar uit jullie werken in de komende dagen te kunnen bewonderen!’ Meteen nadat dit gezegd is, springen de vier apen van het podium af en mengen zich in het verraste publiek. Ze hadden wel geruchten gehoord, maar dat de Inktaap zo grootschalig uitgevoerd zou worden, hadden ze nooit gedacht. Het duurt even voordat het gemurmel weggevallen is en dan neemt de kabouter weer het woord:

‘Dank jullie wel Inkt-apen, voor deze heldere uitleg van dit prachtig initiatief! En dan nu, mijn lieve gelezenen, geniet van het feestmaal!’ Opeens verschijnen er tafels vol met allerlei verschillende etenswaren en gerechten, en iedereen stort zich vol gelach en hernieuwde moed op de lekkernijen. Even, voor één nacht, zijn al hun zorgen vergeten.

HOOFDSTUK 1

Pallas en *De hoogstapelaar*

Pallas staart uit het raam. De platte horizon rekt zich oneindig ver uit: het Land der Verhalen is geen bolvormige wereld zoals de aarde, maar een eeuwig groeiend landschap dat zich tot in alle windstreken uitstrekt. Vanaf zijn villa op de Esquilijn kan hij een groot deel van Rome overzien, dat ingedrukt ligt tussen Athene, het New York uit 1924 en het koninkrijk van Doornroosje. Als hij zich omdraait herinnert hij zich zijn belofte aan Ewout. Hij vraagt Abascantus, de boekhouder, om zijn afspraak met de paedagogus van zijn zoons een uurtje te verzetten en begint in *De hoogstapelaar*.

Beste Ewout,

Pallas zuigt aan het puntje van zijn veer. Hij heeft het boek net uitgelezen, en is begonnen aan de brief voor Ewout. Dat is lastiger dan hij had gedacht, want Ewout lijkt hem niet het type dat rustig en vriendelijk naar je kritiek luistert en kritiek heeft hij zeker. Gelukkig is diplomatie zijn vakgebied.

Ik vond je boek erg bijzonder. Het biedt een uniek perspectief op jouw gedachtegang, die vrij uitzonderlijk is. Ik heb weinig boeken gelezen waarbij het hoofdpersonage op zo'n manier commentaar geeft op zijn omgeving en zo'n uniek karakter en unieke manier van denken laat zien.

Pallas denkt na. Dat is zo'n beetje het enige positieve wat hij over het verhaal te zeggen heeft; het boek is erg origineel, maar hij vond het verhaal op den duur langdradig en saai worden. Op de ontmoeting met de vijandige mannen na was er weinig spanning in het boek, wat Pallas op zich niet erg vindt, maar ook de karakterontwikkeling waar hij dan wél op gehoopt had bleef uit. Daardoor werd het verhaal eentonig en voorspelbaar en heeft hij het met moeite uitgelezen.

De beschrijving van je dagelijks leven was erg uitgebreid. ~~Daardoor was het erg veel van hetzelfde en ontbrak er een plot~~ Het boek had wellicht iets meer ontwikkeling kunnen gebruiken. De schrijfstijl was zeer origineel, met veel ~~saai~~ afdwalingen, interne monologen en toevoegsels tussen haakjes. Dit is voor gevorderde lezers misschien interessant om te lezen, maar ik denk dat het voor de kinderen van Inktaap, die nog wat jonger zijn en deze uiteraard geweldige manier van schrijven minder gewend zijn, erg moeilijk zal zijn om doorheen te komen. Ik ben bang dat zij het verhaal daardoor lastig te volgen en langdradig vinden. Dit ligt, nogmaals, uiteraard helemaal niet aan jou of je prachtige, fantastische boek, maar slechts aan het feit dat die kinderen te dom zijn om jouw geweldigheid te waarderen—

‘Vader, ik heb eindelijk dat ene monster in *Zelda* verslagen!’

De stem van zijn jongste zoon schalt door de gangen van de villa als de jongen trots aan komt rennen. Hij wappert zijn Nintendo voor het gezicht van zijn vader en vertelt blij hoe hij nu eindelijk achter de juiste tactiek was gekomen en met zijn zwaard van bovenaf op het monster was gesprongen—

‘Tiberius, laat je vader eens met rust! Hij probeert te werken, net als je broer, die wat stilte vast wel kan waarderen.’ Andromeda komt lachend binnen en geeft de jongen een aai over zijn bol.

Pallas kijkt glimlachend naar haar op. Na al die jaren is hij nog steeds dankbaar voor zijn vrouw.

‘Luister naar je moeder, Tiberius!’ zegt hij, waarna de jongen afdruipt om gelijk daarna zijn grote broer Marcus lastig te gaan vallen. Andromeda komt naast hem zitten en pakt zijn brief.

‘Misschien moet je nog vier keer zeggen dat hij echt helemaal geweldig is, daar ziet hij vast niet doorheen,’ zegt ze, één wenkbrauw optrekkend.

Pallas grijnst onschuldig. ‘Wat kan ik er nou aan doen dat ik het een saai boek vind? Ik zou willen dat ik kon schrijven wat ik er werkelijk van vind, maar als ik Ewout vertel dat ik dit boek maar vier of vijf van de tien sterren zou geven, zou hij flippen. Alleen hij moet wat meer variatie in zijn boek brengen, het is nu een lang stuk van hetzelfde wat ook nog eens moeilijk om te lezen is. Het is herhalend, en...’ Hij aarzelt. Andromeda kijkt hem afwachtend aan.

‘Ik mag Ewout niet zo,’ zegt hij schaapachtig. ‘Hij is gemeen tegen iedereen en vindt al zijn vrienden minderwaardig. Hij vindt zichzelf heel belangrijk en heeft totaal geen respect voor andere manieren van leven. Als je wat zachter praat, of niet loopt zoals hij, dan ben je gelijk belachelijk. Dat is toch niet normaal?’

Andromeda staat op en zegt met een glimlach: ‘Dat klinkt niet als een aardig persoon, nee. Maar maak nu maar snel je brief af, want de paedagogus van de jongens staat op je te wachten.’

Dat gezegd hebbende loopt ze de kamer uit. Pallas zucht en buigt zich weer over zijn brief. Misschien had hij hem op de computer moeten schrijven, maar in tegenstelling tot de jongens is hij nog niet zo gewend aan de moderne technologie die sommige verhalen met zich meebrengen naar dit land.

Het spijt me dit te zeggen, Ewout, maar om eerlijk te zijn vind ik je verhaal eigenlijk niet heel goed. Het is herhalend; er zit weinig afwisseling in, geen spanning of persoonlijke ontwikkeling en door de lange zinnen en afdwalingen is het moeilijk om te lezen. Wel ben je een erg bijzonder personage om over te lezen en er zal vast een type (meer gevorderde) lezers zijn dat je boek wél erg interessant vindt, maar persoonlijk ben ik maar met moeite door je verhaal heen gekomen.

*Groeten,
Marcus Antonius Pallas*

Met een tevreden zucht vouwt Pallas de brief op en stopt hem in een envelop. Hij geeft hem aan een van zijn bediendes om op de post te doen. Dan staat hij op en na even bij Tiberius, die nu volledig wordt opgenomen door *Minecraft*, te hebben binnen gegluurd loopt hij naar het atrium om zich bij zijn vrouw te voegen.

HOOFDSTUK 2

Ewout en *Uit het leven van een hond*

Alles was in balans, kalm en vreedzaam. Er heerste een onheilspellend lege kalmte. Leeg maar tegelijkertijd volmaakt. Er waren weinig mensen buiten, de grachten leeg op wat enkele wandelaars met honden na, wat zorgde voor een sereniteit zo stil dat er lichte rillingen over Ewouts rug liepen. Met een pientere blik in zijn ogen zat Ewout op zijn gebruikelijke plaats, bij het raam, benen rustend op de koude vensterbank, een brandende sigaret tussen de wijs- en middelvinger van zijn rechterhand, waar hij zo nu en dan, op de juiste momenten, met de juiste bewegingen, een trekje van nam.

Ewout voelde een zware onenigheid opwellen in zijn borst, een tweestrijd waar geen einde aan leek te komen. Het kwam niet vaak voor dat hij, Ewout, zijn gedachten niet op een rijtje kon krijgen. Slinks keek Ewout opzij, naar het dunne, 156 pagina's lange boek geschreven door Sander Kollaard, *Uit het leven van een hond*, de oorzaak van zijn tweekamp. Het boek, dat hij de vorige avond, bij slecht licht, ijverig had uitgelezen beschreef een dag uit het leven van Henk van Doorn. Henk van Doorn. Een uiterst interessant karakter, vond hij, Ewout. Henk was een 56-jarige man, met een bijzondere gedachtegang, een intellectueel die hield van filosoferen. Henk was soms onvoorspelbaar. Iets wat Ewout goed kon waarderen. Respect voelde hij dan, voor die man, Henk. Want zo moest je zijn, onberekenbaar en vooral ongrijpbaar. Je moest zo hoog boven anderen uitstaan dat zij jou niet in hun wereld van onzinnigheid konden trekken.

Ewout had vaak gelezen over hoe boeken je persoonlijkheid uitbreiden, iets toevoegen aan wie je bent. Maar Henk, in zijn onvoorspelbaarheid, zei iets totaal anders: "*Door te lezen, zo redeneerde hij, drong hij door in de denk- en gevoelswereld van andere mensen. Dat voedde zijn empathie maar verwaterde zijn eigen persoonlijkheid [. . .] Met elk boek dat hij las verloor hij iets van zichzelf.*" Zo iemand, een filosoof, een poëet, iemand die een baard kan groeien, was een persoonlijkheid, juist omdat zijn persoonlijkheid verwaterde. Henk had geen persoonlijkheid meer, hij was een persoonlijkheid. Een eigen persoon.

Aan de andere kant vond Ewout Henk te toegankelijk. Ja, dat was het juiste woord. Toegankelijk. Werkelijk briljant. Henk was te open. Te makkelijk om tegen te praten over ditjes en datjes. Henk was normaal, alleedaags. Niets maakte Henk speciaal. Niets maakte Henk groots. Het boek vertelde over één enkele dag uit Henks leven. De dag beginnend met slecht nieuws, maar aan het einde van het boek stond Henk aan de rand van een nieuw begin. Een nieuw leven. Ewout pijnigde zijn ogen en kwam tot de volgende conclusie: Henk had een bijzondere, filosofische gedachtegang, wat hem een groot man maakte, maar Henk was ook te levenslustig, te toegankelijk, en dat verlaagde hem tot nog een onzinnige onpersoonlijkheid. Spijtig, dacht hij, Ewout, Henk had een groots denker kunnen zijn geweest. Zoals Roosevelt en Churchill.

Langzaam knikte Ewout zijn hoofd. Ja, dat was het. Hij had het juist verwoord. De onenigheid in zijn borst verdween en de drukte in zijn hoofd nam af. Ewout bewoog de sigaret naar zijn mond, nam een teug en blies de rook weer uit. De grauwe walm dwaalde langzaam door het open raam naar buiten.

Verder, vond Ewout, was het boek makkelijk te lezen. Het was een simpel verhaal met niet al te complexe thema's. Sander Kollaard had het heel goed geschreven. Interessante schrijfstijl. Lange zinnen met veel komma's en dubbele punten, weet je wel. Dat is belangrijk. Dat verrast de lezer. Dat maakt de zinnen onvoorspelbaar.

Het boek was kort maar had veel inhoud. Alle kleine, onbelangrijke gebeurtenissen werden uitvoerig beschreven. Ja, *uitvoerig*. Ewout knikte bij zijn woordkeuze. *Uitvoerig* was perfect. Juist en mooi. Grotendeels was het boek geschreven vanuit het perspectief van Henk, maar wanneer Henk sliep was er een alwetende verteller. Dat zette Ewout aan het denken. Want misschien was er wel een alwetende verteller die achter de schermen iedereen verhaal vertelde.

Het verhaal beschreef dus maar één dag, maar door herinneringen, die uitgebreid beschreven werden door Henk, werd het verhaal soms opgebroken en waren er als het ware kleine verhaaltjes in het verhaal. Dat zorgde ervoor dat het boek interessant bleef. Ja, vond Ewout, dat heeft de schrijver uitstekend gedaan.

Enfin, het boek was goed geschreven, Henk was een prima personage. Maar er miste nog iets. Er miste iets wat het boek speciaal maakte. Iets wat het boek anders maakte dan alle andere boeken.

Ewout keek hoe de zon langzaam achter de daken verdween. De rustige grachten werden nog leger. Iedereen was thuis, bij de warme haard of in de woonkamer op de bank. Maar hij, Ewout, was alleen. Alleen met zijn zoveelste sigaret die dag en een glas cola. Toen al het daglicht verdwenen was en de wolken het maanlicht tegenhielden, stond Ewout op en liep door het duister naar zijn platendraaier. Voorzichtig zette hij een plaat op, *De Nieuwe Wereld* van Dvorak. Hard genoeg dat hij het goed kon horen, maar niet zo hard dat zijn moeder beneden mee kon luisteren. Ewout ging op zijn rug in bed liggen en staaarde naar het donkere plafond. De kalmerende klanken van de muziek klonken door tot in zijn botten. Hij dacht na over het boek dat hij gelezen had, daar bij dat raam. Maar het was nu voorbij. Morgenochtend zou hij een brief schrijven naar Henk. En vertellen wat hij van het boek vond en wat het met hem heeft gedaan. Hij, Ewout, was een ander persoon geworden. Misschien zelfs wel meer een persoonlijkheid.

HOOFDSTUK 3

Henk en *Het Wit en het Purper*

De avondzon schijnt door de hevig bekraste ramen en de stoelen trillen met een rustgevende regelmaat. Henk van Doorn zit in de bus. Hij hoort onder het gebrom van de motor zijn hart rustig kloppen, hij is moe, afgedraaid van weer een dag op de IC, dan slaat zijn hart een slag over: De brief! Het schiet hem te binnen dat hij vandaag nog een brief op de post zou moeten doen, een brief aan Pallas over zijn boek, *Het wit en het purper*. Het is pas half zes, nog genoeg tijd om een tekstje in elkaar te flansen, denkt Henk. Zeker nu het boek nog vers in het geheugen ligt. Henk kijkt uit het busraam, terwijl zijn gedachten afdwalen naar het verhaal van Pallas: een uniek verhaal.

Hij houdt van lezen, Henk. Hij is een echte boekenfanaat, elke week verslindt hij wel een nieuw boek. De verhalen brengen hem tot rust, even staat hij los van het dagelijks leven, even heeft hij geen zorgen. Na jaren lezen begint hij clichés steeds beter te herkennen, het wordt moeilijker om een goed boek te vinden, een boek dat niet voelt alsof hij het al tien keer gelezen heeft.

Maar *Het Wit en het Purper* was een buitengewoon verhaal. Redelijk lang, maar door en door interessant. Volgens Henk, iemand die al snel vindt dat een boek in vergelijking met de lengte, niet interessant genoeg is, was er bij *Het Wit en het Purper* zeker geen sprake van onnodige bladvulling.

De flashbacks die vooral in het begin van het boek plaatsvonden, brachten variatie in het boek. Er werden korte verhaaltjes gecreëerd, die het levensverhaal van Pallas zeker interessant hielden. Maar ook zonder deze flashbacks was het verhaal van Pallas interessant gebleven. De personages werden zo levensecht afgebeeld, het was alsof Henk zelf tussen de hofhouding leefde. Dat bracht hem op een ander punt: De tijd.

Een boek dat zich afspeelde in een tijd kort na het jaar nul was, ironisch genoeg, verfrissend. Het was niet het typische eigentijdse verhaal dat Henk gewend was.

Ondanks de creatieve setting, de originele verhaallijn en de fijne tekstopbouw, was het begin van het boek af en toe moeilijk door te komen. Henk vond, ondanks zijn ervaring met het onthouden van nieuwe namen als verpleger, de verschillende personages in dit boek moeilijk te onthouden. Vaak moest hij toch weer terug bladeren naar het begin om de stamboom te bekijken. Dit werkte die wervende de kracht van het verhaal tegen. Na verloop van tijd leerde hij de personages beter kennen, en was terugbladeren minder noodzakelijk.

De historische context en het mooie beeld dat werd geschetst van een tijd waarover Henk nog niet veel wist, maakte dit boek tot één van zijn favorieten.

‘Fijne avond Henk’

Henk schrikt op uit zijn gedachten. Dit is zijn halte. Dromerig staat hij op, haalt zijn rugzak onder de stoel vandaan en stapt de bus uit, en roept nog snel, ‘Fijne avond’.

De zon staat al laag en verlicht nog maar net de daken van de huizen. De straten zijn leeg en het is doodstil. Voor de meesten misschien iets te stil, maar voor Henk precies stil genoeg. Het lijkt op de Aarde, maar toch net anders. Want het Land der Verhalen bestaat uit heuvels en dalen maar kan zich ook vormen naar jouw verhalen.